



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. XXXVIII. Nicolaus Carraciolvs Neapolitanus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

NICOLAUS CARRACIOLVS NEAPOLITANUS.

Nicolaus tit. Sancti Martini in Montibus, Cardinalis Carraciolus Neapolitanus, Cardinalis Nicolaus nuncupatus, Archiepiscopus Capuæ, natus est An. 1658. 8. Novembris ex jam celebratâ, & iterum iterumque celebrandâ Illustrissimâ Carraciolorum Familiâ, quæ cum ortum ducat in Regno Neapolitano, insignibus meritis Christianam Rempublicam complexa est universam. Petrus Carraciolus Gregorii & Landolphi pater erat, qui Rosfiorum & Pisquitiorum celeberrimam stirpem XII. Sæculo inchoarant. Joannes & Ligorius Carracioli Sæculo XII. apud Fridericum II. Romanorum Imperatorem, eundemque Neapolitanorum Regem gratiâ & autoritate omnia poterant. Sed quàm luctuosos casus supervixerant! Fridericum Tarenti Manfredus filius nothus Anno 1250. in lecto suffocaverat. Mox Conradum, Friderici legitimum filium, idem ex pellice natus Manfredus Anno 1254. sustulerat. Postea Manfredus, quâ vi, quâ dolo utriusque Siciliæ An. 1255. se Regem constituebat, postquam insigni mendacio populum dementaverat, Conradinum Sueviæ Ducem, ad quem Regni Neapolitani possessio, patre Conrado extincto spectabat, è vivis sublatum. Idem Manfredus, pestis Italiæ, Saracenos induxit, ut agrum Picenum Pontifici adimerent. Hinc Urbanus IV. Pontifex Carolum Comitem Andegavensem, eundemque Divi Ludovici fratrem, Siculo Regno oblato, adversus Manfredum in Regnum Neapolitanum An. 1263. invitabat. Res exitum fortiebatur An. 1265. sub Clemente IV. à quò Carolus evocatus, triginta triremibus Massiliâ solvens, Romam deferebatur; ubi in Æde Laterana, ipso die Epiphaniæ anni sequentis, Rex Siciliæ & Hierosolymarum designabatur, imposito vestigali 40. millium aureorum, in singulos annos Pontifici numerandorum; sed optimus ceteroquin Pontifex in eo errare visus, quòd Conradinum Conradi filium, qui in Germaniâ per ætatem nondum aptus ad gubernandum agebat, exclusisset. Carolus quidem cum exercitu Româ digressus, Anno 1266. uno, nobilique proelio ad Beneventum die 3. Febr. adversus Manfredum victor, & regni possessor evaserat; sed Conradinus Suevus, numerofo exercitu ex Gibelinis contracto, in Andegavensem, avitum suum jus asserturus, movebat. Ad Fucinum lacum anno 1268. decretoria pugna comittebatur: cum tribus horis certatum fuisset, Carolus ex insidiis Conradinum juvenem, animo præfidentem, adortus (nam solutis jam ordinibus pro victore se gerebat) clarissimum tulerat victoriam, Conradino ex fuga (nam ex annulo cognoscebatur) retracto, & in ferali pegmate An. 1269. cum Friderico Cognato Austriæ Principe, stupente Neapoli, decollato. Sic Lumen Sueviæ extinctum jacuit; & unâ antiqua Suevorum gloria tumulari visa. Conradinus chirothecam, manu detractam, cui signatorium annullum suum incluserat, Truchsessio Waldenburgico Germano tradiderat, admonito, ut hoc ultimum amicitiae pignus Petro Arragoniæ Regi deferret, quem Regni Neapolitani pro se hæredem, & indignæ necis suæ vindicem, ejusdem traditione annulli, designaret. Truchsessius inter tumultum elapsus, Regni spe Arragonium, ocyus implebat. Enimverò Petrus, Joanne Prochyta olim Domino instigante, qui ut dolus felicius succederet, morionem se simulabat, statuerat

rat Neapolitanum regnum vi aut fraude recuperare. Fraus prior intervenerat; nam Joanne à Prochyta impulsore, Messanæ, Panormique ingens conspiratio facta adversus Gallos: igitur An. 1282. ipso die Christo Resurgenti Sacro, siculi signo vespertini Officii dato, ex composito arma capiebant, Francosque omnes nullo ætatis, sexusve discrimine, occisione occidebant; hinc siculæ Vesperæ in proverbium abiëre, funestæ victis, viduatæ Sueviæ datæ Victimæ. Ann. 1287. Rex Hispanus Carolum Claudum, Caroli Andegavensis filium juvenem, haud secus ac Conradinus paulò antea fuerat, juvenili fiduciâ elatum, haud procul Neapoli ad certamen eliciebat, eumque navali proelio victum ceperat; hinc Carolo Claudio, Andegavensium per Neapolim Imperium claudicare visum: inòdè parùm abfuit, quin in ferali pegmate Socius Conradino Carolus superadditus fuisset, nisi Constantia Petri Uxor ad mitiora consilia cupidum vindictæ maritum traduxisset. Luctuosis iis temporibus pariter vivebat Bernardinus Carraciolus, Archiepiscopus Neapolitanus, qui eam Patriæ suæ deplorandam tragediam tristissimus aspiciebat. Sæculo XIV. Sacræ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis viguit Nicolaus Carraciolus. Sæculo XV. secundus ex Illustrissima hac Familiâ Cardinalis accedebat Conradus Carraciolus. Joannes Carraciolus in Aulâ Joannæ II. Neapolitanorum Reginae, tam gratiâ potens erat, ut gravissima regni negotia per se ipse tractaret. Habebat in aulâ æmulum Sphorzam; prout magnæ fortunæ non minor plerumque invidia intercedit. Certè Sphorza aulicis artibus adversus Carraciolum diu nocturne concertabat. Cùm Joanna improles esset, pro Alphonso Arragonio Carraciolus, pro Ludovico Andegavensi Sphorza stabat. Joanna primùm Carracioli secuta consilium, hæreditatis certum Arragonium volebat; postea inconstantia muliebri à prioribus promissis resiliens, Andegavensem amplectebatur. Hinc impotens scemina, cujus etiam effusam libidinem Carraciolus tolerare non poterat, indictâ causâ Virum innocentissimum A. 1434. iniussis Sicariis, mense Augusto, interficiebat. Carolus Andreas Carraciolus natus An. 1483. sago præclarus evasit. Primam ætatem in castris posuit. In Affricam translatus, rem adversus Mauros strenuè gessit. Inde classe Hispanica in Brasiliam ibat, ut nulla pars orbis esset, quam nominis sui famâ non impleret. Ex Indiâ redux, An. 1634. cum Ferdinando Austriaco Cardinale Infante in Germaniam venerat, afflictis Catholicorum rebus auxilium laturus. Post occupatam Ratisbonam Nordlinga circumfidebatur. Sueci suppetias importaturi, propius urbem movebant. Mox atrox acies comittebatur, quâ Sueci memorabili victoriâ profligabantur. Cæsorum Suecorum sex millia æstimabantur, quos inter Fridericus Anspacensis Marchio erat. Gustavus Hornius, & Crazius Bavaricæ militiæ desertor cum quatuordecim legionum tribunis capiebantur: Bernardus Dux Vinariensis, qui author pugnæ fuerat, cum parte equitatus faucibus evaserat. Impedimentorum magnus numerus, & bellicum omne Instrumentum, in quo octogintâ majora tormenta fuere, in potestatem victorum pervenerat. Non modò Nordlinga Victoriæ præmium acceperat; verùm etiam Augusta Vindelicorum An. 1635. ad extremam cibarium inopiam redacta, in Cæsareorum potestatem pervenerat: fama est, adèdè in obsidione illa famem invaluisse, ut ab humana carne pauperes quidam non abstinerint: Inde etiam Pax Pragensis inter Imperatorem & Electorem Saxonie 30. Maij concludebatur, Suecis ad extremum Baltici maris angulum rejectis, cum quibus indubiè debellatum fuisset, nisi Gallia, Sueciæ paulò post juncta, patentem hiatum supplevisset, & Pacem Monasteriensem opus suum fecisset. En quantum Andreas Carolus Carraciolus Germaniæ præstiterit, qui pedestrem aciem in famoso illo Nordlingano proelio, Hispanicarum partium inclytus Archistrategus moderabatur. An. 1636. Is ipse Valentiam urbem, ad Padum sitam, rejecto inde Crecquio Gallorum Duce obsidione libera-

verat:

verat: An. 1638. Fuentarabiam validam Biscajæ urbem, à Gallis obsessam, immu-
 nis auxiliis, servaverat. An 1639. Salsulas (Salses) validissimum portum Comi-
 tatus Ruscinonensis, pro Hispano recuperabat. An. 1641. urbem Barcinonen-
 sem, quæ ad Gallos defecerat, obsidione premebat; verum in ejus obsidione ur-
 bis filio amisso, consolatoriam ab ipso Rege epistolam accipiebat. Inde sum-
 mam armorum præfecturam per Comitatum Ruscinonensem, Cataloniam, Lu-
 sitaniam & Regnum Neapolitanum, ut suæ patriæ propior prodesset, conseque-
 batur. Statim Orbitellum maritimam urbem, in Statu, ut vocant, Præsidii si-
 tam, fugatis gallis, & milite importato recreavit. Huic per omnia similis ex-
 stitit (nisi quod diversas partes sequebatur) Joannes Carraciolus, Princeps Melphi-
 tanus. Is Anno 1512. cruento proelio intererat, quod inter Pontificias Julii II.
 copias & Gallorum exercitum æquata ferè utrinque strage (XXX. millia cæsa fuis-
 se constat) committebatur. Anno 1536. in Provinciâ Gallorum Ductor erat, quan-
 do Carolus V. Aquas Sextias, non longè à Massiliâ, exercitum duxerat; sed Regis
 Francisci exercitus, præcluso ulteriore aditu, & coñeatu etiam in Cæsareanorum
 castra impedito, trans Alpes Carolum rejecerat. A. 1543. Lucemburgum subsidiis
 firmavit, & Landresium pro Gallis asseruit. Postea in Ducatu Pedemontiaco Galli-
 co exercitui cum summa potestate præerat; & salubre Galliæ opus præstitit, cum
 collapsam militarem disciplinam magna ex parte restitueret; quam utinam Gallia
 servasset; nec tractus Rhenanus tot incendiis & fœdis depopulationibus squalleret.
 In acie inter Alpes ad Carignanum 14. Aprilis Anno 1544. commissa, ubi Fran-
 ciscus iterum memorabilem victoriam retulerat, fufis Cæsareanorum viginti milli-
 bus, suum Carraciolus filium, Trajanum nomine, amiserat. Ipse penè Septua-
 genarius Susæ, suis victoriis, paulò post inter mortuus est. Qualis fuit Marinus
 Carraciolus, meritis suis adeptus, ut tertius esset, qui ex Carraciolis Sacram Pur-
 puram obtinuerat. Is anno 1515. à Maximiliano Sphortia Mediolanensium Duce
 ad Concilium Lateranense ablegabatur. Cùm suam Leoni X. affatim probasset
 prudentiam, cum Aleandro ad Carolum V. in Germaniam ablegabatur, ut Sedis
 Apostolicæ adversus Lutherum in comitiis Wormatiam indictis, causam sustineret,
 ejusque proscriptionis edictum perurgeret. Minaces in Cæsarem & Electores Se-
 ctarii tunc literas spargebant, quibus bella necemque intentabant eam damnatio-
 nem urgentibus, jactabantque, jam nobilium in armis stare quadringentos, qui e-
 jusmodi Sententiæ ferendæ præstolarentur exitum; cùmque ad id nuntium Mogun-
 tinus concepisset formidinem, Carolus Cæsar ad illum versus, animosè subijciebat.
*Mutium olim jactasse in castris Porsenæ, trecentos suorum esse, cum solus veniret: videri has umbras, quæ non sint me-
 tuende.* Ex illo tempore Marinus Carraciolus tam charus Carolo esse cœperat, ut
 ad sua traductum ministeria, ad Angliæ Regem Henricum VIII. & Venetos Lega-
 tum mitteret. Postea Franciscum Sphortiam Cæsari reconciliaverat, quo bene-
 ficio devictus Sphortia Carraciolum Galeræ Comitem dixit. A Carolo Episcopatum
 Catanensem in Siculo Regno Ann. 1524. obtinuerat, in quo fratrem Successorem
 habuit. Ann. 1535. in Purpuræ honorem venerat. Ducatu Mediolanensi, morte
 Francisci Sphortiæ, Ducum ultimi, ad Imperium revoluto, Mediolanensium Pro-
 rex à Carolo nuncupabatur, ubi etiam devixit Ann. 1538. novem & sexaginta an-
 nos natus. Richardus Carraciolus Ann. 1383. ab Urbano VI. adversus Joannem
 Ferdinandum de Heredia, qui Clementi VI. antipapæ adhæserat, nuncupabatur.
 Innicus Carraciolus Teloniorum, annonæque in urbe Romana Præses, eo quidem
 tempore, quo orbem & Romam Contagiosa lues, frumentaria, ac vinearia, olea-
 riâque caritas premebant, præsidis tamen studio, vîgilantiâ, atque industriâ effe-
 cit, ut in Urbe rerum omnium affluentia, & annonæ vilitas incredibilis affulge-
 ret; is quartam Purpuram in Illustrissimam Carraciolorum Familiam Anno 1655.
 intulit. His tot, tamque præclaris Togâ sagôque Viris nostra hæc ætate accedunt
 gemi-

gēmina sydera Innicus & Nicolaus Carracioli, Coelum Neapolitanum suo fulgore illustratura. De Innico Carraciolo dictum N. XXXVI. Nicolaus Carraciolus Princeps disertissimus est, vigore ingenii & animi celeberrimus; Justitiæ cum tribus & ultra annis Vicarium Urbis gereret, tenacissimus: Profusus in Pauperes, ut titulo Sancti Martini non frustra indigitatum intelligas; aut cum comūni vocabulo Nicolaum nuncupent, ejus Divi in Episcopatu Castitatem, Gravitatem, Orationis Assiduitatem, Vigilias, Abstinentiam, Liberalitatem, & Hospitalitatem, in adhortando Mansuetudinem, in reprehendendo Severitatem perpetuò adhibet: ex brev. Cū Nuntius Pontificius Anno 1700. ad Magnum Hetruriæ Ducem Cosmum ablegatus fuisset, ei Principi, Literarum & Literatorum amantissimo tantum in amoribus erat, ut Carraciolus Arcem animi ejus teneret; nec minus Clemens XI. expertam Carracioli Sapientiam tantum aestimabat, ut inter primas Sacri Regiminis curas haberet, tantas doctes in gloriæ solum elevatas, statim intueri. Hinc Capuæ Archiepiscopum Anno 1701. statim denominabat. Hæc Capua ex Campaniæ olim Urbibus prima erat, æmula Romæ, atque ob id ipsum perdita. Samnitium quidam, Livio teste, in Societatem urbis, agrorumque recepti, festo die gravatos somno epulisque incolas veteres, novi coloni occiderant, urbemque occupaverant. Annibal Carthaginensium Dux eam urbem longè per orbem famosissimam reddidit. Is Anno 3786. ab orbe condito primus omnium per Alpes viam sibi in Italiam munivit. Primum Pugnatum erat ad Urbem Ticinum, deleto cum exercitu Cornelio Scipione, quem Scipio filius adolescentulus, postea Affricanus dictus, ægrè servaverat: Secunda acies comittebatur ad lacum Trasymenum, ubi C. Flaminius Romanorum Consul iterum cum exercitu cædebatur: Tertia clades à Romanis ad Cannas Apuliæ vicum accipiebatur, ubi amplius XLV. civium Romanorum millia cæsa: In his Æmilius Paulus Consul & Senatores LXXX. Equitum multitudo tanta, ut aureorum annulorum modius, Carthaginem mitteretur. Actum tunc erat de Roma, orbis Dominâ, si Hannibal scivisset uti victoriâ; cum Romæ etiam prætextatos & servos necessitas armasset. Capua & magna Italiæ pars ad Annibalem defecerant. Sed Capuæ ille Cannas inveniebat; nam ubi Annibalis virtus Campaniæ delitiis emollita fuisset, à Scipionibus doctus est, vinci posse; Capua etiam à Romanis acerrima obsidione expugnabatur. 80. Principes è Senatorio ordine interfecti, 300. nobiles in carcerem conditi, ac multitudo civium venundata; at propter agri fertilitatem urbs servata fuerat, ut esset aratorum sedes. Postea à Gensericò Vandalorum Rege, & post eum à Longobardis debebatur, à quibus Nova Capua ad Vulturnum amnem ex veteris ruinis altero ab illis lapide, seu duorum amplius passuum millibus exstructa. Archiepiscopatus à Joanne IV. Pontifice Maximo An. 968. fundatus erat. Eum Eminentissimus Purpuratus Nicolaus Carraciolus, eâ Pastoralium Virtutum comendatione administrat, ut Capuam suam, Carthaginensium aliquando corruptelam, novas Campaniæ delicias, *Orthodoxi Orbis Delitiæ* ipsemet, afficiat; & si Capua pro Aratoribus aliquando à Romanis servata est, Carraciolus enimverò plantat, rigat, Deo incrementum dante; de cujus Religiosissimo zelo hoc etiam constat, quòd Anno 1722. duos Anglos, qui generosos ex Angliâ equos Neapolim vendituri ducebant, cum subito gravissima morbi vi Capuæ corripenterent, & ultima instarent, efficacissimis adhortationibus, Catholicos effecerit, meliorem quæstum non facturos, quàm cum Coelum, felici metamorphosi ex Anglis in Angelos, uti speratur, transformati, lucrifacerent.

Ee

No.